

LA BARRICADA

Redacció y administració:
Alt de S. Pere, 2, 3.er

Surt els divendres

NÚMERO SOLT: 5 CÈNTIMS
Suscripció: 1 pesseta trimestre

La responsabilitat dels polítics de Barcelona

Vensuts pel lerroixisme, vensuts per les dretes y barallantse en contínues discórdies, envejes y odís personals

La responsabilitat dels directors de nostra política a Barcelona podriam fundamentarla, y apareixeria am tota la seva enorme gravetat, si recordesim fets, promeses y esperances anteriors. Proïneses fetes am llenguatje y gest plens d'arrogancia...

Pero ja continuarém un altre dia. Avuy per avuy n'hi ha prou amb aquestes lleugeres quartilles desordenades.

Tenien, el quefes, tot lo que podien desitjar pera assolir la victoria: una masa de gent qu'els admirava, molts casinos polítics, una pinya d'intelectuals, poetes, artistes, escriptors. Defensaven l'únic que té vida en la conciencia generosa de nostre poble. Les reivindicacions de Catalunya y les reivindicacions de la classe obrera; l'ideal autonomista y les airades, febroses angunias de la multitut eslavisada.

Devant per davant hi havia el partit lerrouxista, ja pertorbat, y els senyors de la Lliga units amb els monárquics y amb els hereus d'en Savalls y d'en Cucala.

Y hem sigut vensuts pel lerroixisme y per les dretes y continuem barallant-nos y sense modificar la conducta seguida.

Actualment l'U. F. N. R. no té direcció ni unitat de criteri, ni organissació. La Junta municipal sols tenia atribucions fins el passat mes de Janer, segons acort de l'Asamblea. Per altra banda el Centre F. N. R. «Fivaller», fundamentantse en altre motiu, li envia un comunicat desantense d'obeir-la.

En els mitins, en els diaris, en els casinos, els grupos de l'U. F. N. R. se combaten mútuament. El que predica unió queda aixalat com un *sandwich*. Es una excepció dintre de la general discórdia.

A l'Ajuntament no's fá res A les Corts, excepte alguna lluidíssima intervenció com la del jove diputat Rodsé, tampoc se fá gran cosa. Com a «conjuncionistes» hem fracadat y hem fet el ridícol. Els nostres quefes no volen anar

fora Catalunya y aixís ens deixem perdre estupidament tot el profit que la conjunció podria oferirnos.

Se donen conferencies sobre la crisi que a través y promouen discusions. Segueixen altres conferencies sobre el mateix tema. Ningú está conforme amb el vehí. Els de baix desorientats, rosegantse els punys de coratje, desitjosos de lluita, plens encara de fé, se barallen, pero aquestes baralles son efecte de l'inacció y del silenci dels quefes. Y aquets, els de dalt, aclaparats pel pesimisme, vensuts, acobardits, sense fé. De tant en tant sols algún atreviment dels joves.

Y aixís marxa l'únic partit que ha de redimir a la Patria!

Les dretes no tenen base pera véncer. Els hem donat nosaltres mateixos la victoria. Catalunya es republicana, Catalunya en té pena de l'impotencia dels seus fills estimats, la gent progressiva y decent. El lerroixisme se descompon. Amb tot, avuy, les dretes y el lerroixisme ens tornarien a véncer.

¿Perqué? Preguntem-ho als quefes. Senyors quefes ¿que passa? No podeu donar la culpa al poble que si alguna culpa té es la d'haver sigut excessivament disciplinat. No podeu dir que son faltes de disciplina les nobles impaciencies dels ciutadans davant de vostra incomprendible ganduleria.

No podeu dir res d'aixó. Tampoc ho diuen. Escolteulos un per un acusantse ells amb ells. ¡Y tots tenen rahó, tal volta!

Vindrán eleccions o cambiará l'orientació política. Convindrà situarse o bé pescar una acta. Y allavors sortiran els mateixos oradors y talment semblará al sentirlos que son homes de voluntat de ferro.

Pero aquesta voluntat no s'ha vist en moments de perill, ni en dies d'angoixa nacional. Segueixen las vagas, els conflictes socials y reigiosos, la política patriotera, l'abandono de l'ensenyansa, la protecció del joc... A cada moment se presenta un fet concret en el que s'hauia d'oír la veu dels nostres directors

Pero com si res succeís. Fins han arribat a actuar els uns d'un modo contradictori amb els altres y sobre cuesions essencials de doctrina.

!Es una vergonya!

¿No fora més digne confessar vostre fracás? ¿Es que teniu el dret d'enganyar a un poble?

Ja que sou gent honrada, encare que impotents, consulte-ho amb la vostra conciencia.

LLUIS COMPANYS

El regionalisme infecund

Terra que petjava'l cavall d'Atila devenia estéril, segons dita d'historiaypres. Ben diversament, allí ont el *leader* de la Lliga Regionalista posa'l peu o deixa oír la seva paraula escardalena sorgeixen esplendorosament les entitats regionalistes. Un casal a Girona, a Reus un centre, una gran associació a Manresa... Aviat en Cambó no podrá donar l'abast a tantes sollicituts; la seva maleta, com després d'aquell famós discurs sobre coses militars en el Parlament d'Espanya, mostrará al exterior el seu enorme contingent de cartulines de felicitació y en Pol l'escuder, alegre y positiu, haurá agotat el diccionari Montaner de tant escriure gloses en llahor del *Unic* y la caixa de *La Veu* ab els seus elogiosos comentaris aclaridors dels discursos que's publiquen íntegres. Y Catalunya... Catalunya es molt possible que perdi la fé d'una vegada per sempre més davant de la inconsecuencia d'una gent que pretenen manarla a la mesura del seu capritxo voluble y mentider. Que no es tant llarga ni tant desconeguda la historia política del regionalisme lliguista ni es tant desmemoriat el poble catalá pera que

no's dongui compte de les virades polítiques d'una entitat que a nom de l'amor a la terra catalana no te la mirada fita en altre lloc que a les conveniencias y als interessos dels seus associats sobressortints.

Nosaltres, no obstant, de bona gana perdonariem tots els erros manifestos y múltiples de la Lliga Regionalista, si aqueixa actitud de conformisme ab el régimen monárquic vigent que ara acaba de imposarli en Cambó, fos la confessió franca y decidida d'un pensament que durant tants anys han pogut escamotejar als ulls dels catalanistes que als homes del regionalisme han depositat la seva fé nacionalista. Pro molt ens temém que aqueixa actitud no sigui tot lo espontánea que requereix el poble als homes polítics, ni tingui res de decisiva.

Els regionalistes catalans, passada l'embranchida del primer moment, han sentit massa aviat els desitjos de gaudir de les dolceses del poder, y, després del primer contacte, ja tot han sigut pera ells estridencies, doctrinarismes, actituds epiléptiques... Desseguida el seu sentiment conservador s'ha exteriorisat y tota la seva acció d'un temps a n'aqueixa part s'ha reduit a combatre tota obra lliberal y els seus més foribonds y desvergonyits atacs han sigut pera els partits republicans.

Aixís responien d'una banda als seus sentiments reaccionaris y de l'altre complien ab el seu propòsit d'aprofitarse de les ventatjes que reporta el seu apropament a la monarquia d'Alfons XIII, *el Africano*.

Esta clar que aquest cambi havia de justificarse d'una manera que no semblés un despreci als elements catalanistes que encare'ls segueixen; no n'hi havia prou, ni podia dirse, ab el constant anar de brasset ab els cacics monárquics: era precís un motiu més poderós pera mostrarlo als ulls del poble. Afortunadament pera ells existeix el lerroixisme y les diputacions de Catalunya acabaven d'aprobar el projecte de la Mancomunitat Catalana. L'escola de la Lliga no necessita res més pera justificar una actitud. Y el positivisme den Cambó, tampoc.

Ja tenim, dones, un possibilisme regionalista alhora disposat al aprofitament personal de totes les mercés monárquiques y de les més minses concessions d'autonomia *bien entendida*, a cambi de les més grans fidelitats reialistes.

En aqueixa nova vida de la Lliga Regionalista a que ha sapigut conduir-la l'audacia política de'n Cambó, no deuen acompanyarla els patriotes de cor y bona voluntat, aquells que moguts per la paraula sincera y noble del Dr. Robert, do-

naren la batalla al vergonyós caciquisme pantorrillista, aquells que tant bones promeses han sentit dels governs monárquics, aquells que a cambi de les seves peticions lliberadores fetes en brillants misatjes entregats a mans reials han sigut obsequiats ab lleys que son oprobí del contingut lliglatiu d'un poble civilisat. La ruta que'l regionalisme s'ha emprés, equívoca y tortuosa, es una negació del caracter catalá lliberal, franc y rectilini.

Mentrestant nosaltres, ni indiferents ni admirats, mirém el regionalisme monárquic que passa' ab el secret convenciment de la inutilitat de la seva obra política y social, de la bondat dels ideals republicans, nacionalistes y federals y de la necessitat absoluta d'una futura, rápida y fonda acció revolucionaria.

J. M.ª MALLOFRÉ Y TORT.

IMPORTANT

Pera poguer donar sortida a l'original que teniem, aquesta setmana no publiquem dibuix.

El número vinent contindrà una interessant caricatura y articles de l'Eugeni Noel, Romá Jori, Salvador Vallverdú, Josep M.ª Mallafré, Andreu Nin, Vilalta y Comes, Lluís Companys y altres.

Per l'unió dels joves

L'Eugeni Noel, l'infadigable lluitador, ho digué en la conferència del C. N. R. del carrer de Pelai, y les seves paraules foren acullides amb una ovació aixordadora: «Es precis que tots els joves espanyols, per damunt de les diferències de partit que'ls separen, estableixin una suprema comunitat d'ideal y identitat d'acció pera regenerar a Espanya».

No's tracta de fundar un nou partit, ni de fondre en unes bases artificials a totes les joventuts, sino d'establir una excelsa intelligència espiritual entre tots els joves que, sense eufemismes ni atenuacions de cap mena, volen y anhelen una revolució salvadora que destrueixi al règim y implanti a Espanya la República.

El poble està desenganyat dels seus homes que, amb una prédica inútil y vana, han marçit totes les seves esperances. Els partits liberals espanyols, en especial els republicans, no han efectuat desde l'oposició cap obra positiva, no han portat a cap aquella fonda obra cultural que l'estat deplorable d'Espanya exigia. Han passat inútilment trentavuit anys sense deixar de la seva obra altre rastre que una serie interminable de paraules y promeses incomplertes.

El poble ha aixecat ídols que després, desenganyat de llur obra negativa, ell mateix ha enderrocat. S'ha llençat generosament al carrer, ha vessat la seva sang inestimable y, en les hores de lluita y de perill, els seus homes, els seus directors, l'han abandonat cobarda y vilment.

Y bé, amics meus, es hora d'acabarho aixó. Es precis que s'infiltri nova vida en el cor dels espanyols, atuhit pel desengany y la fe desapareguda, es necessari cimentar y constituir una nova generació que aixequi a Espanya al nivell dels pobles europeus.

Y aquesta feina, aquesta tasca immensa, sols la pot realisar la joventut; els vells, calcats en els procediments de l'antiga y desprestigiada política espanyola, estan definitivament fracassats. No volém res amb ells.

Mes, per aixó, es precis que deixem de banda tots els prejudicis de capelleta, y que tots els joves espanyols, am la fe inmarcesible y l'optimisme encisador de la juvenesa, se lliguin en estreta y feconda unió y proclamín ben alt que no poden consentir se prorrogui per més temps l'estat deplorable de l'Espanya actual y que, pera impedirho, acudirán a tots els medis, sentant la necessitat imprescindible de la revolució, que enruni la podrida y inestable monarquia espanyola.

Amics meus: que l'idea no caigui en el buit, com tantes altres.

Convertiuos en sos ardits defensors y propagadors. Sembreu la llevor salvadora per totes les ondrades de la patria y deixeu que germiní, qu'ls fruits serán abundosos y exhuberants.

ANDREU NIN.

Per la llibertat de pensament

Per les notes publicades per la premsa, els nostres llegidors están enterats del incident ocorregut a Reus am motiu de l'anada en aquella ciutat del vibrant escriptor Eugeni Noel.

En l'àlbum del «Centre de Lectura», l'incansable lluitador hi deixá estampades unes belles y virils paraules sobre'l general Prim.

L'Ajuntament de Reus, amb el vot en contra de la minoria federal nacionalista republicana, acordá fer constar en acta la seva protesta per l'autógraf d'en Noel y demanar a la junta del «Centre de Lectura»

ra» fes desapareixel del àlbum. La benemèrita entitat cultural, respectant el dret indiscutible d'en Noel a exposar les seves idees, s'ha negat a complaure a la corporació municipal de Reus.

El valent escriptor ha contestat digna y serenament a l'actitut dels regidors de Reus, remetent al periódic «Foment» la següent carta, que'ns complavém en reproduir. Ademés, dintre poc, publicarà en «El Liberal», de Bilbao, un article titulat «Ante la estatua de Prim».

«Sr. Director de «Foment».

Mi querido señor y compañero: ¿Será Vd. tan bueno que inmediatamente de recibidas publique en sitio visible estas líneas? Porque no se le ocultará que el asunto de borrar una página en un àlbum particular, así lo determine el Parlamento, es la cosa más peregrina y atentatoria contra la libertad de crítica que se le haya ocurrido á nadie. Tengo derecho a juzgar a Prim como me dé la gana y como determina la cultura, para la cual no hay fanatismos ni idolatrías ni hombres de riñones sino obras, y como éstas pueden juzgarse y las obras de Prim, de Prim son, he procedido en justicia al afirmar que el gesto heroico de Prim será todo lo heroico que quieran y a mí ello me importa muy poco, pero hoy ese gesto nos hace reír y preferimos á los heroismos los medios de evitarlos á causa de que esos heroismos son siempre sangrientos y cuestan mucho dinero.

Si Vd. es tan bueno que copie esta carta al pie de la letra, dé Vd. de mi parte efusivas gracias a los valientes señores Cavallé, Fábregas, Amigó, Barrufet y Recasens los que, al defenderme, laboraron por la Constitución que permite el derecho de crítica y por la Moral moderna que nos exige el deber de ejercerla siempre que del bien de la Patria se trate.

Los quince señores que votaron en contra, viven muy lejos de Europa, y juzgan sin oír, porque para tomar esa gravísima resolución que toda España sabrá, es preciso oír al delincuente y luego sentenciar según proceda.

Si el Centro de Lectura acuerda borrar la página que a instancias de él escribí, puede hacerlo, mas que tenga en cuenta que yo, siendo republicano, y republicano de veras, no dudé en firmar en un libro en una de cuyas páginas vi y lei el nombre de don Alfonso.

Y para terminar, Sr. director: que el pueblo de Reus sepa que no hay ofensa donde no hay voluntad de ofender, ni razón, ni oportunidad para hacerlo. Yo no he ofendido a Reus; me he reído mucho, en uso de mi incontestable derecho, de una estatua de bronce que representa y simboliza el heroismo flamenco. ¿Por qué no? ¿Qué tiene que ver el laborioso pueblo de Reus con el hombre que después de sublevar regimientos por la revolución buscó por Europa un rey que quisiera la corona de España?...

Agradecidísimo a Vd. y muy amigo y admirador del Reus moderno, suyo affmo.

EUGENIO NOEL.»

24 Marzo 1912.-Barcelona.

Carta oberta a'en Marcellí Domingo

S'ens ha remés una carta oberta contestán al article de nostre ilustre colaborador en Marcellí Domingo.

LA BARRICADA responé a les seves orientacions, y encara que no sustenti en absolut el pensament del firmant respecte a la ruptura de Solidaritat Catalana, té gust d'insertar l'escrit de l'Antoni Samot en més rahó en quant recull acusacions y fá consideracions que tots hem sentit en llabís del poble respecte al indife-

rentisme dels directors de nostra política.

Diu aixís la carta :

«Molt senyor meu: Al llegir vostre semanari he sentit una fonda pena al veure el criteri per vos sustentat referent a la joventut catalana, criteri errat, lo que motiva qu'hagi afagat la ploma pera desfer vostres errors.

Dieu vos que nosaltres ens riém d'ells vells republicans que lluitaren ab tota llur força pera guanyar lo que volien; que no donéni importancia als noms de Castelar, 11 de Febrer, Revolució de Septiembre; que'l sagrat lema Llibertat, Fraternalitat é Igualtat com les paraules República y Revolució son pera nosaltres, jovent d'avuy día, paraules buides, cursis y qu'ens fán riure.

Al escriure semblants paragrafs forosament la memoria no vos ha sigut molt fidel y ab vostre permís vaig a recordarvos alguns fets pera demostrarvos que partieu d'una base falsa al escriure vostre article en el que, ademés, afeigi u que no solament no tenim fé en ningú sino que l'hem perduda en nosaltres mateixos.

El poble, no ha sigut més que un bé sempre que l'han eridat, y sinó recordeu l'entusiasme que regnava a Barcelona, com per tot Catalunya quant la Solidaritat Catalana.

Recordeu aquella potenta manifestació que gom a gom omplí'l Saló de Sant Joan pera rendir homenatge a tots aquells diputats que digueren en llurs mitins aquelles paraules tan falagueras pera'ls catalans, entusiasmantlos ab promés els que de esdevenir realitats, Catalunya hauria casi assolit la seva personalitat tant desitjada.

Aquella manifestació era, sense dupte, de fé en aquells homes pera que ab llur eloqüencia en el Congrés de Madrid fesin sentir nostres aspiracions, y fesin valguer nostres drets.

En el mitin de les Arenes es comprometeren a arribar fins a l'obstrucció sinó derogaven la llei de Jurisdiccions y'l poble carregat de bona fé eis aplaudia frenéticamente veient en el ells nous apóstols de Catalunya.

En el mitin del Tivoli formaren y sellaren ab llur promesa unes bases y'l poble congregat allá quant vegé aquell acte de Solidaritat, despullantse cada hu del seu color polític pera esser, avans que tot, catalans, unitse ab forta abrasada tots els catalans pera deslliurar Barcelona del ferrouxisme que volia aniquillarla, el poble tenia fé en ells y vá seguir els concells y anava desapareixent la indiferencia entre'ls diferents partits polítics y ja no's parlava de carlins, ni de republicans, sinó qu'el esser Solidari es traduhia per ayment de Catalunya y era tot.

Mes senyor Domingo, qué feren aquells directors? Jo no vull pás analizar de qui es la culpa del trencament del pacte, em basta y'm sobra en qu'es desfés la Solidaritat.

Y un día per sorpresa, quan el poble era més solidari que may anuncien que Solidaritat s'ha desfet y que anem a noves eleccions separats, es a dir barallantnos nosaltres.

Qué s'han fet d'aquells discursos?

Qué s'han fet d'aquelles promeses de que se sacrificarien per la patria, per Catalunya y per Barcelona?

El poble solament vá enterarse de que per egoismes personals s'havia desfet el pacte y'ls diaris de tots els partits avans components d'aquella força's donaven la culpa l'un a l'altre y aixís avuy día ningú sab com vá anar perquè tots dihen lo mateix.

Y aixís hem vist el govern de Barcelona a mans dels anti-catalans desgovernar nostres interesos y a Madrid dir «Cóm volen l'autonomia si no s'entenen ells entre

ells». No es una vergonya pera Catalunya aixó?

Y a n'aquest poble que tan vilment l'han enganyat, vol vosté ferli carrecs y dirli ab tó irónico que no té fé?

Si alguna cosa ha perdut als catalans desde fá molts anys es l'haver posat fé en tothóm pera que després l'enganyessin y no obstant may s'ha donat per vensut y altravolta l'han enganyat.

Avuy pasém una gran crisis política.

Avuy hi ha un gran retraiment, però no manca de fé en nosaltres.

El día que surti un home que sigui pur aleshores veurá vosté altre volta'l poble al carrer pera votarlo y seguir a ulls clucs els seus concells.

La joventut d'avuy no vol homes que fassin de polítics y siguin patrioters, no y mil voltes no, avuy volém homes purs y patriotes que fassin la patria gran y florentia.

No'ns enlluernan ja'ls discursos, volém fets que demostrin lo que sentin.

No volém vividores.

El poble d'avuy no vol servir més d'escambell pera alçar homes, volém homes que fassin gran a Catalunya.

Y quan aquest vingui veurá vosté que dintre nostre corre per vestres venes sang catalana digna de nostres antepassats.»

De vosté humil servidor,

A. SAMOT.

Actes del partit

—La Joventut d'Unió Republicana del districte VII, ha organiat una tanda de conferències que anirán a càrreg dels senyors Layret, Marcelino Domingo, Lluís de Zulueta, el president Sr. Vallverdú, Dionís Puig, Vilalta y Comes, el nostre director Lluís Companys y altres.

—El día 7 d'Abril se celebrará a La Fuliola, preciosa vila del districte de Balaguer un mitin d'inauguració de una entitat d'U. F. N. R. en el que usarán de la paraula els senyors Pere Corominas, Felip Rodés, Rius y Rius, el metje de Belcaire Sr. Mallofré y en Lluís Companys.

—Ultimament han donat conferències en el Centre d'U. F. N. R. del districte IV els senyors Albert de Quintana y Francesc Layret.

—L'Eugeni Noel continúa sostenint la seva honrosa campanya. Es aquet un jove escriptor de una gran cultura y de una voluntat superior a sa cultura.

—El nostre estimat amic l'administrador de LA BARRICADA senyor Quirós president del Centre d'Unió Republicana del districte II te anunciada en el local de dita important societat una interessant conferencia.

—Se reben falagueras noves del Vendrell. La Joventut ha exercit una campanya estusiasta é intermitent y la seva obra dona fruits. Mereixen be de la patria els joves correligionaris de la simpática vila.

Lo mateix hem de dir de Lleyda. Al costat de Joventut Republicana, d'història brillantíssima, hi ha la novella Joventut d'U. F. N. R. que trevalla també ab entusiasme.

—Al districte de San Felí de Llobregat han comensat els trevalls pera la construcció d'algunes Joventuts.

A tot arreu se trevalla, s'organisa y se lluita. A tot arreu menys a Barcelona!

A Vidreres te anunciada una conferencia el nostre company de redacció l'Andreu Nin.

Disertará sobre'l tema «Acció política y social dels partits republicans moderns.»

Tindrà lloc el próxim diumenge.

La setmana negra

Dintre de pocs dies entrarem a l'època més tènica y avorrida del any: el temps en qu'el catolicisme, abusant de les seves més hàbils artimanyes, procura, despreciant tota idea de progrés, abatir l'ànim dels seus fidels amb els espectacles més ridícols y les escenes més renpides amb la societat, que hauria d'esser la norma de la religió. Tornarán altre vegada a veurers pels nostres carrers aquelles anties-tètiques professons, que encara que per sort van minuant cada any en importància, no obstant donen a la ciutat una deplorable idea d'aquells que hi concorren; tornarán altre volta a permaneixen tancats y barrats els teatres y tota mena de divertiments públics estiguin o no conformes els propietaris amb les moixigangas clericals d'aquests dies, y aquell ciutadà que vulgui passar el rato distret, no li queda altre remei que anar a sentir la passió pels carrers o ficarse a qualsevol iglesia a oir el sermó de les set paraules; apareixerán de nou aquells vestits negres eclipsadors de la encisadora bellesa femenina que donen a la nostra dona un aspecte inquisitorial que sempre ha estat molt lluny de sentir; però lo que ratlla ja en els límits del fanatisme més denigrant y despreciable son els fets qu'els deixebles d'en Savalls realisen aquests dies intentant imposar per la força la seva voluntat respecte al trànsit rodat pels carrers de Barcelona. Ben fresns estant encara en la memoria de tots els fets intolerables qu'el requeté carlí portá a cap l'any passat per la setmana anomenada santa, sense que cap home digne s'atrevisís a creuar la cara a algú d'aquells paràsits de la societat; y com sigui que aquest any l'ajuntament ha autorisat com el passat la circulació de veícols de tota mena, es casi segur que la gent de sagristia tornarà ab els seus actes veritablement vandàlics; y ja que l'autoritat sembla que no veu aquests dies amb mals ulls les gestes de l'intolerància, hem d'aprestarnos els jéves liberals a protegir als industrials y comerciants, puig tenen un acord perfectament llógic y legal qu'els ampara en el seu dret. Vagin els eters pertorbadors de la vida pública a fer les seves ablucions dins dels respectius caus y no interrompin la marxa normal d'un poble qual major honra y gloria consisteix en el treball que l'ha dignificat, no solzament davant d'Espanya, sino també a l'extranger; hem de vetllar nosaltres pera impedir qu'els sers depravats, y ensinistrats no més en l'hipocresia, portin a cap un sol atropell contra la llibertat ciutadana; no podem consentir de cap manera que la fera reaccionaria estengui les urpes per la consciencia de tot un poble.

Justament fa pocs dies qu'en la fira de llibres vells situada en la Plassa de l'Universitat, va ocórrer un espectacle indigno del segle actual: una parada de llibres protestants que va esser víctima de les iras catòliques. Se presentaren uns quants individus anònims, que encara no han donat la cara y aprofitantse de l'ausència del dueny, li hagueren reduit el material a cendres a no mitjansar l'intervenció dels demés llibrers que s'escandalisaven justament per la poca seguretat que hi havia per la seva propietat. Com es natural en tals cassos, no hi va haverhi cap detingut ni els autors de la feta han aparegut per cap banda, y aixó ha donat per resultat qu'el fet escandalós s'atribuís als estudiants. Doncs bé, sápiguen els autors de tal salvajada que, a donar bons resultats la pista que se segueix, apareixerán els noms y condicions a la vergonya pública en les planes de LA BARRICADA, ja qu'ells han volgut fer responsables de semblant aute de fe als estudiants que per res hi han intervingut. Cito aquest cas pera demostrar la relació que existeix entre el

respecte al pròxim que diuen professar y la manera de portar a la pràctica les seves prédiques.

Preparemnos, doncs, companys, aquests dies en que la matoneria carca arriba al període álgit a contestar dignament y amb energia a totes les agressions. ¡Via foral els esclaus del imperi, del garrot y de la navaja; davant de l'intolerància y de la força bruta posemhi els nostres cossos, car si així ho fem contribuirem a expulsar definitivament als mercaders indignes del temple de les persones de sentiments nobles y elevats y mereixerem tots ple-gats bé de Catalunya y de la República.

PERE RIUS.

DESCÀRREGUES

En la seva secció d'informació telegràfica, publicava aquets dies la premsa, sense'l calor d'un cáustic comentari, una nova dolorosa que'ns enrojola'l rostre de vergonya. Deia aixís, am curtes, fredes paraules: «Els catedràtics de l'Institut de Lleida han sospés les classes perquè'l local que ocupen aménassa ruina». En aquest malaurat país nostre, terra clàssica de l'incultura, que necessita d'una fonda y trascendental reforma de l'ensenyansa, els nostres governs deixen tancar els centres docents, d'aont deuria sorgir la joventut que ha de galvanisar el cos mort de l'Espanya actual, y llensen inútilment fabuloses millonades pera la construcció d'esquadres imaginaries, desagnen la nació amb una guerra iniqua y xorca al Marroc y concedeixen portentoses subvencions pera culte y clero.

Que vagin continant llur obra antipatriòtica els governs de la decrepita monarquia espanyola, puig la seva persistencia avensará l'enderrocament del régim y l'adveniment de la República salvadora.

SS

El procés de l'Enriqueta Martí ha ocupat l'atenció del nostre poble de tal manera, que, sucesos trascendentals, han passat per ell completament inadvertits. Y aixís ens hem trobat, aquestes darreres setmanes, que, mentres la multitud, suggestionada per les informacions de la premsa, comentava astorada les malifetes de la terrible ogresa, de la mala dona, no floría un sol comentari sobre la formidable vaga dels minaires anglesos, no s'aixecaven els punys aménassadors contra uns governs que porten, am la guerra del Marroc, a la definitiva bancarrota a la nació, no sorgía un noble y altiu gest de revolta quan se fusellava al soldat de Vitoria...

El nostre poble, actor heroic de la gloriosa gesta del Juliol de 1909, ha deixat que petés en el seu rostre la fuetada dels governs centralistes, y en lloc d'adoptar un digne gest de revolta y de protesta, ha deixat passar tranquilament els aconeximents, tot parlant dels crims de l'Enriqueta Martí, dels quals, dit sigui de pas, no se n'ha tret res en clar durant el transcurs de les actuacions judicials.

SS

Ens plau reproduir unes encertades paraules del escriptor madrileny que firma amb el pseudònim de *El Sastre del Campillo*: «...Aquet país morirà pei total refredament dels esperits. Aquí ja no hi ha calor nacional ni calor personal. Hem entrat en lo que l'Historia anomenará *Edat de Gel*...» Certes son, dolorosament, aquestes paraules. Una llarga serie d'anys de tasca xorca dels partits republicans y liberals, una manca absoluta de base cultural, han deixat, amb els desenganys y l'incultura, orfe de tot ideal al nostre poble, que román indiferent y apàtic. Sols els joves poden, amb la seva empena generosa, retornar a l'ànima espanyola la fe perduda, regeneradora de la vengonyosa Espanya dels nostres temps.

SS

Una nova que servirà de lenitiu (?) al cor adolorit dels espanyols.

Mentres al Marroc se lliurava un sangrant combat, que costá a la nació el sacrifici d'in nombrables vides, en el Ministeri de la Guerra s'hi celebrava un opípar banquet, y amb la copa escumejanta del delitós champagne a la mà, el senyor Canalejas pronunciava un grandiloqüent y magnific discurs, florejat de

parrafades entusiastes y ampuloses, bellament arrodonides, lloant la grandesa y l'honor de la patria.

Sense comentarís.

SS

La Sala *Merced*, el conegut cine de la Rambla, ha canviat de nom, castellanisantlo y posant Sala *Merced*.

En aquest cine hi va la gent de la Lliga y altres reaccionaris, Es exclusivament per ells y ja's fan películes apropósit.

Per aixó el cambi de nom es interessant y eloqüent.

SS

Copíem de «La Tribuna»: «En vista de que han de ser devueltos a los herederos de Francisco Ferrer Guardia los libros de la Escuela Moderna, la Liga de señoras para la Acción Católica de esta capital, se ha dirigido en atento y respetuoso oficio al señor Portela como presidente de la Junta provincial de Instrucción Pública, para que disponga que dichos libros, antes de ser entregados a los aludidos herederos, sean remitidos a la entidad por ellas patrocinada, con objeto de que dictamine si deben ser ó no reintegrados a la enseñanza».

An aquesta estúpida petició de les noves *Damas de Estropajosa*, erigides fátuament en nova «Congregació del Index» deuria respondre irònicament el senyor Portela preguntant si saben llegir y escriure ó en quina autoritat fonamenten la seva burda y pedant pretensió.

SS

Per escarni a la religió catòlica, el periodista Ferrándiz, excapellá, ha sigut condepnat a tres anys de presó correccional.

Vivim, realment a Europa, y en plé sigle XX?

Ha passat ja a l'Historia l'època de les inviolabilitats y de les intangibilitats.

Es que Espanya no s'ha donat compte encare de que hi ha hagut a Europa una fonda revolució que's coneix amb el nom de «La Reforma» y que proclamá'l «lliure examen»?

SS

L'exregidor Martí Herrero, en una carta publicada en «El Intransigente», diu textualment que el *antirrepublicano Serrallara es el hombre más funesto que ha pasado por dicha Casa* (la Casa de la Ciutat) *desde Amílcar Barca hasta nuestros días*.

Es dir, senyor Herrero, que en l'època heroica en que visqué'l glorios capdill cartaginés, fundador, segons una molt corrent tradició, de la nostra ciutat de Barcelona, existía ja la plassa de S. Jaume, la Casa de la Ciutat y una Corporació Municipal com l'actual, constituída per grupus polítics idéntics?

Per lo vist les institucions humanes han nascut espontáneament, com els bolets, no subjectantse a les lleis imperioses de l'evolució.

SS

A «La Tribuna», en *Xofre's* permet calificar a la naixenta República portuguesa de *facinerosa*.

Si la gestió del nou régim lusità mereix an en *Xofre* un concepte tant depressiu, quina opinió li devien mereixer els desfalls enormes, la repugnant immoralitat, els tirànics procediments de la monarquia portuguesa, que aixecaren al poble vehí en forta y viril revolta?

SS

L'incomensurable Isart Bula, president de totes les comissions organitzadores constituïdes desde *Amílcar Barca hasta nuestros días*, que diria en Martí Herrero, cercant, segurament, motiu pera satisfer la seva insaciable vanitat y la seva pedant y ridícula petulancia, ha reptat an en Noel a una controversia pública sobre les *corridas de toros*.

Si'l senyor Bula no fos el senyor Bula, ens estranyaria la seva conducta pel cambi d'opinió que significaria, puig, si no ho recordem malament, dit senyor havia prés part activa en diverses campanyes celebrades per la comissió abolicionista de les *corridas de toros* presidida per en Tiberi Avila.

Si no que la seva *pose flamenca* l'hagués decidit a canviar de parer!

SS

«Las Circunstancias», periódic possibilista (?) de Reus, se permet insultar grolierament al nostre amic Eugeni Noel y al digne president del «Centre de Lectura» senyor Simó per l'incident ocorregut en aquella ciutat y del qual ja parlem en altre lloc d'aquet número. Sápiguen els senyors escriptors de «Las Circunstancias» que están molt avall pera que llur bava verinosa pugui arribar a tacar l'honorabilitat den Noel y den Simó.

Al cacic d'Igualada

El vostre caciquisme a la bella comarca Igualadina recorda els temps dels senyors feudals.

Tota la comarca viu aplanada per la llosa deplom de vostra audacia, l'aménassa de vostres venjances, el poder omnipotent de vostra influencia de servil dinastic.

Os declarem la guerra, covart perseguidor dels humils, difamador dels honrats amparador dels cíncics, dels pinxos, dels electors d'ofici, dels secretaris que's venen al vostre or y s'entreguen a vostra omnipotencia!

Os declarem la guerra sens pietat. Y nosaltres petits y humils, amos de un setmanari, esperem proporcionavos forses enrabiadas, a vos, excelentíssim senyor, fort y potentat, amo de un diari.

Es cuestió de vergonya catalana, el que no pogueu revestirvos ab la representació en Corts de la comarca Igualadina. Y en aquesta fulla setmanal, y en el mitin, en la plasa pública y en follets hem de descobrir la podridura de vostra ánima de cacic gastat, venjatiu, mesquí y estúpit.

LA REDACCIÓN.

Pera'l número pròxim

“Ante la tumba de Ferrer”

Article d'Augeni Noel

Los destinos providenciales de España

Al acabar de leer la Historia de España os decís: Hé aquí el único libro de Caballería que desconoció Don Quijote. Y si os dáis á pensar en ella, buscando en sus páginas el origen del llamado espíritu nacional, os encontraréis con la agradable y novelesca sorpresa de tantas Españas como individuos. La substancia de nuestro sentimiento fiero de independencia es la afirmación rotunda de no ligarse á la acción del Estado sino voluntariamente.

En cada español, á pesar de su cráneo dolicocefalo, hay un caballero andante cuya ilusión consiste en encontrar durante el día veinticuatro aventuras. Nuestros antepasados tardaron setecientos años en llegar al Mulsacen desde el Auseba y si queréis volveros locos estudiad el movimiento de aquellos cuarenta Estados independientes á la caída del califato de Córdoba. Los príncipes cristianos marchaban al paso destrozándose en guerras civiles, y cuando obtenían una victoria contra los moros solían establecer en el campo mismo de batalla un torneo del que salían enemigos los reyes coaligados.

¿Unidad de esfuerzo? Leed el Discurso preliminar á su *Historia* del señor Lafuente; ó bien la *Historia de las Instituciones sociales de la España Goda*, del Sr. Pérez Pujol. ¿No os acordáis de lo que hicieron los Reyes después de las Navas y del Salado? Bien poca cosa, un fratricidio originalísimo, una nueva Dinastía. Las figuras del Romamero de Durán, los héroes de Dozy, luchando cuerpo á cuerpo durante siete siglos, son una hermosa epopeya que ha encontrado su Homero en Cervantes.

Y os preguntáis:—¿El Cristianismo no ha sido el conductor de todos estos *Hombres-Fueblos* á través de tan variada aventura? Ciertamente que sí. El iábato de la Cruz agrupaba á los españoles, y desde él una voz extraña, de leyenda y de fanatismo, los arrojaba en nombre de sus destinos providenciales á los mayores absurdos.

Una vez eran Roger de Flor y Roger de Lauria los que con cuatro mil almogávares conquistaban un Imperio para el Paleólogo y morían asesinados como héroes de ópera á los postres de un banquete lírico; otra vez era Cisneros quien quemaba en Granada unos miles de libros; de un Monasterio desconocido salía un Torquemada y del cerebro de una Reina santa la orden de expulsión de los judíos. Del corazón de un monje brotaba el cerebro de un hombre de Estado, y de la imperial gama de un rey ocioso y del báculo de un Arzobispo, la expulsión de los moriscos, de los únicos seiscientos mil hombres que labraban la tierra. Todo, en nombre de nuestros destinos, que consistían en oponerse á cuanto significaba progreso y verdadera libertad, obra de conjunto y visión de porvenir. España no se ha cuidado jamás del porvenir, ni del pasado. Como su presente ha sido siempre una guerra ó los preparativos de ella, se ha satisfecho tomando esas medidas famosas que pomposamente se llamaron Cortes. ¿En qué se han opuesto esas Cortes y en qué grado de eficacia á la realización de nuestros pretendidos grandiosos destinos?

Estos han sido: matar moros porque eran infieles; matar europeos porque eran protestantes; matar indígenas porque eran herejes. Sin esos magníficos pretextos no hubiéramos armado escuadras ni fundado los Tercios. No hay una sola batalla ganada por españoles donde se ventilara una cuestión civilizadora. Grandes generales al servicio del Pontificado; grandes inteligencias consumidas por el afán de volver siempre atrás, á los aborígenes, á las catacumbas; un horrible deseo de pelear para instaurarlo todo en Cristo. Aparece la Reforma con su admirable Renacimiento en el arte y su libre crítica en la filosofía; pues, ¡sús! y á ella.... Se cierran las fronteras á los libros y, en tanto, en una estancia de Palacio, Felipe II dice al Duque de Alba:—Merecáis la muerte —¿Porqué? ¿Por la indigna y miserable ejecución de los condes de

Igmont y de Hornos en Flandes? No; porque el Duque se había permitido entrar en la estancia sin hacerse preceder por un criado.

El mismo Don Juan Valera confiesa en la continuación de la *Historia* de Lafuente, que España ha sido siempre el brazo derecho del principio de resistencia al progreso de la Edad Moderna. De ahí resulta que nuestros grandes cerebros históricos piensen bajo el dominio absoluto de una organización militar y escriban militarmente y procedan en sus obras, sobre todo en las teológicas, por sumarias rigurosas. Hemos tenido el honor de producir los monstruos de la disciplina, y sin embargo, los españoles no se han unido sino á la fuerza para cualquiera de sus grandes empresas.

Descubrimos América; pero es muy curioso leer cómo se reclutó la tripulación de aquellas tres naves. Los españoles han opuesto silenciosamente á la obra del Estado su acción particular; y, á los errores de aquel, los más grandes que haya cometido Estado alguno, su concepto soberbio de autonomía. Ved cómo en sus proverbios habla de la independencia de la familia, del hogar, de la ciudad. El Estado por su parte y la familia por otra, han engendrado esos delirios que se llaman guerras de Italia, guerras de Flandes, el Escorial, Domingo de Guzmán, Loyola, Duque de Alba, Arbués, Torquemada, las escenas del Monasterio de Yuste y los autos de fe en las Plazas mayores.

Es consolador observar en los pintores holandeses la abundancia y el dulcísimo sentido de la vida doméstica; nuestra legendaria sobriedad ha engordado nuestra indiscutible ignorancia y, no cuidándonos de la casa, mal habíamos de preocuparnos del Estado. Eruditos, muchos; pensadores, algunos; grandes teólogos que marchaban á Trento como hoy van al Concilio los modernos cardenales, con sendas instrucciones de sus reyes en los cartapacios.

El Pueblo en España—llamando Pueblo á tan singulares y varias soberanías—ha sido zarandeado siempre por su talón de Aquiles, su fanatismo; y el Estado le ha cogido siempre por él y le ha arrastrado á empresas que le repugnaban. El Pueblo decía en las Cortes á sus Reyes:—No quiero concederte subsidios para esa guerra.—Entonces los Reyes decían llorando á las Cortes:—Muy bien! pero Lutero se comerá al Papa.—Entonces el Pueblo engrosaba las filas y se hacían matar en Mulberg

En nosotros ha influido muy poco el concepto de patria que tantos servicios ha prestado á Francia; pero, á cambio de ello, nos ha interesado que el mismo Dios se tomara la molestia de encomendarnos la santa obra de la intransigencia, la intolerancia y la paz entre los príncipes cristianos. Lo curioso es que ese Dios de los ejércitos y las batallas no nos ha ayudado cuanto era menester en las temerarias luchas que por él emprendimos y fuera de ciertos aparecidos como el Pastor de Sierra Morena y el bueno de Santiago el Menor no sabemos de algún acierto sobrehumano, de una Juana de Arco por ejemplo.

La Reforma triunfó de nuestros Tercios; como Erasmo, de Vives y los moros, de Cisneros. Quisimos imponer á Francia nuestro régimen intelectual y llenamos las Galias de toda clase de libros heréticos. Inglaterra, protestante á los ojos del Señor, concilió contra nuestro poderío naval las iras del Dios del Sinaí y todavía andan por esos mares los restos de la Invencible. También demuestra que *estamos dejados de la mano del Altísimo* el que nunca escarmentáramos, nuestro proverbial *mal genio*, la hinchazón de las vísceras nobles y la ruindad de nuestros pícaros; pero, sobre todo, la vida íntima de Felipe II y su cristiana muerte entre reliquias de santos muy bien doradas y estofadas previamente como pueden leer los que leyeron en la Historia del P. Sigüenza.

¡Oh, nuestros destinos providenciales son prebendas!... Ahí es nada descubrir y colonizar América y quedarnos sin ella; luchar por el Papado y contribuir al reinado del Diablo en cien por ciento; batallar por nuestra independencia y encontrarnos en el siglo Xx luchando con moros en Africa y ante Europa con herejes tan malos y perversos, que han discurrido una civilización en nuestras propias barbas y juran y perjuran que somos incapaces de otra cosa que de leer el Quijote sin ver en él nuestra verídica Historia.

EUGENIO NOEL

L'áventura del Marroc

Casi tota la premsa ha vingut comentant aquets dies les últimes operacions militars de les tropes espanyoles al Marroc, y els comentaris no han sigut pas gens favorables, amb la manera com se porta la direcció de la campanya, ni amb la campanya en sí, que tothom califica d'aventura.

Se tornen a reproduir els clams que va promoure al principi l'insensata aventura.

Ningú enten per quina rahó s'obligá a la Patria a fer el sacrifici de milers de joves y d'enormes quantitats de diners pera conrear nostres camps, pera nodrir nostres fábriques, pera desplegar la seva intel·ligencia y el seu esforç a benefici de la riquesa y de la prosperitat del país. Tothom sap que l'emigració va en augment.

Y, en últim terme, el poble pensa en les passades aventures y recorda am el cor plé d'ira la tornada de nostres germans,

abatuts y malalts, plena l'ánima de negrures y d'odis.

El mateix ministre de la Governació, responent als comentaris de la premsa, s'ha vist obligat a declarar que'l Govern se dolia dels últims fets, si bé reconeixent que no havien sigut un desastre ni molt menys. Am tot, la frase es prou expressiva; y es que tots els diaris s'han vist obligats a recullir els anhels y les protestes nacionals.

La ridícula patrioteria no pot ofegar el crit dolorós d'Espanya. Tothom té ja opinio feta. Tothom veu que s'emporten al Riff milers de joves, quin treball ens falta a casa. Solsament en aquet país sense nirvi'es possible reproduir certes aventures. Pero que no se'n refiin. Alguns fets passats podrien servirlos d'experiencia.

El progrés fatalment segueix la seva via y quan trova obstacles els aparta, magestuós, am má de ferro.

El poble que sembla adormit, se desperta, devegades, am nirviosa y acusadora gesta.

LA BARRICADA

La Redacció d'aquest setmanari remercia cordialment les carinyoses salutacions que, am motiu de la seva aparició, li ha endressat tota la premsa y fa pública la seva satisfacció pel gran exit assolit pel primer número. Al ensemps, participa als seus lectors, que, desde'l pròxim número, publicarà una secció exclusivament destinada a les qüestions obreres. Tenim fervents anhels de treballar. Si no'ns manca apoi, amb el nom de LA BARRICADA constituïrem un grupu de joves disposats a intervindre en sentit revolucionari en totes les lluites polítiques y socials que's planteigin. Organisarém també, ben prompte, un concurs pera premiar artícles dels joves.

Correspondencia

Mil mercés a tots els correigionaris qu'ens han remés encoratjadores cartas.

B. M. Sabadell, Anirá, J. S. Tarragona, A. Juandar, No pot ser. J. Prias. Si no'l firma no podem publicar-ho. J. Gribert. Enterats y gracies. B. M. de Lleida, J. C. de Tarragona F. M. C. L. Ll. y A. T., no podem complaurels.

J. Rigual. No podem complaurel, puig en l'actualitat no'ns podem emprendre campanyes com la que vosté pretén iniciar. Además, el seu treball es molt incorrecte. I. J. del Vendrell: Varem enviar els números, pero no devien arribar al se destinatari. Enviem, de nou, el paquet. J. B. de Valls: Mercés per les seves gestions; queda complascut. J. P. de S. Felú de Llobregat: Sentim el contratemps. Mercés per la resposta. Joventut Republicana Federal de Figueres: Agraim l'entusiasta salutació que'ns dirigiu. A la vostra disposició. M. J. de Igualada y E. V. de Palamós: Queden complascuts.

NOTA.—La correspondencia literaria a n'en Lluís Companys: l'administrativa a l'Enric Quirós.

Impmptm Vda. Badia, Dr. Dou, 14.—Barcelona